
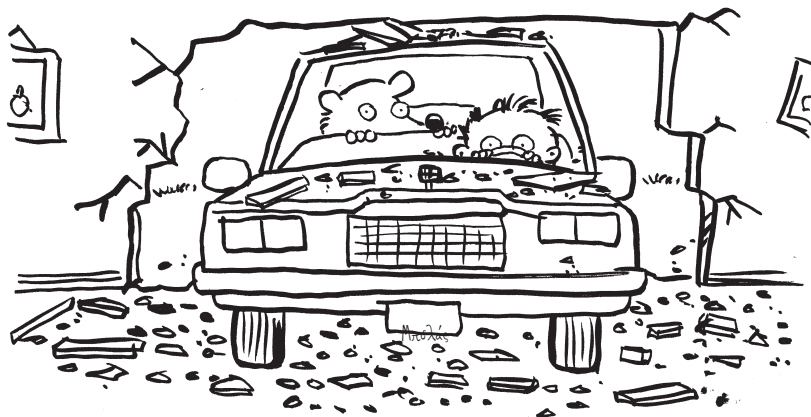

Ένας πρόλογος αλλού 'ντ' αλλού

Είναι πιο δύσκολο απ' ό,τι φαντάζεστε να μπάσεις ένα αυτοκίνητο με μια πολική αρκούδα μέσα σε ένα σαλόνι. Θέλεις ένα σαλόνι με παράθυρο αρκετά μεγάλο, για να χωρέσει το αυτοκίνητο. Θέλεις ένα αυτοκίνητο αρκετά μεγάλο, για να χωρέσει την αρκούδα. Και θέλεις μια αρκούδα με αρκετά μεγάλη καρδιά, για να μη σου χτυπάει τα λάθη σου. Όπως το γεγονός ότι μπήκες σε λάθος σπίτι. Πράγμα το οποίο, αν μιλάμε για αυτοκίνητα και σαλόνια, δεν είναι ωραίο πράγμα.

Αλλά καλύτερα να αφήσω το αυτοκίνητο και να πιάσω την ιστορία απ' την αρχή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

1

Μηλα Μηλα Μηλα Μηλα Μηλα

Λοιπόν, να ξεμπερδεύουμε πρώτα με τις βαρετές λεπτομέρειες. Το όνομά μου είναι Φιάσκο. Τίμμυ Φιάσκο.

Είμαι έτσι:

Παλιά, το όνομα της οικογένειάς μου ήταν Φιάσκω. Αλλά κάποιος το άλλαξε. Τώρα το γράφουμε όπως το βλέπετε. Θα μου κάνετε τη χάρη να αφήσετε αμέσως κατά μέρος τα καλαμπούρια περί «φιάσκου». Εγώ και το φιάσκο, καμία σχέση.

1

Είμαι ο ιδρυτής, πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος του γραφείου ερευνών στο οποίο έχω δώσει το όνομά μου: Φιάσκο ΕΠΕ.

Η Φιάσκο ΕΠΕ είναι το καλύτερο γραφείο ερευνών της πόλης, μάλλον και του νομού. Ίσως και όλης της χώρας.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας είναι η ιστορική καταγραφή της ζωής μου ως ντετέκτιβ. Η ακρίβεια των στοιχείων έχει ελεγχθεί εξονυχιστικά. Όλες οι ζωγραφιές εδώ μέσα είναι δικές μου. Προσπάθησα να πείσω τον συνεταιίρο μου να κάνει την εικονογράφηση, αλλά το αποτέλεσμα δεν ήταν ικανοποιητικό. Για παράδειγμα, να πώς έκανε εμένα:

Αποφάσισα να δημοσιεύσω αυτό το ιστορικό, επειδή η γνώση και η εμπειρία μου θα είναι ανεκτίμητες για όποιον θελήσει ποτέ να γίνει ντετέκτιβ. Δείτε μόνο τις κριτικές:

«Ανεκτίμητο για όποιον
θελήσει ποτέ να γίνει ντετέκτιβ».

-Ανώνυμος

Αλλά η επιτυχία μου δεν ήρθε από τη μια μέρα στην άλλη. Χρειάστηκε να ξεπεράσω διάφορα εμπόδια. Όπως αυτά:

- (1) τη μητέρα μου
- (2) το σχολείο μου
- (3) τον ηλίθιο κολλητό μου
- (4) τον πολιτικό αρκούδο μου

Και ναι, είμαι σίγουρος ότι έχετε κι εσείς την ίδια απορία που έχουν όλοι, όταν αναφέρω αυτά τα εμπόδια. Γιατί έχω για κολλητό έναν ηλίθιο; Θα απαντήσω σε αυτό αργότερα. Α, και μου φαίνεται ότι θα πρέπει τώρα να πω δυο λόγια για τον πολιτικό αρκούδο.

Τον λένε Σκέτο και είναι περίπου 700 κιλά.

Το σπίτι του Σκέτο στην Αρκτική λιώνει. Οπότε άρχισε να περιπλανιέται αναζητώντας τροφή, και βρήκε το πιατάκι του γάτου μου.

Τώρα είναι 4.990 χιλιόμετρα μακριά απ' το παλιό του σπίτι. Σύμφωνα, πολύς δρόμος για ένα πιατάκι με γατοτροφή, αλλά η γατοτροφή που παίρνουμε είναι καλή. Δυστυχώς, ο γάτος μου είναι τώρα στον Γατοπαράδεισο (ή ίσως στα Γατοτάρταρα – δεν ήτανε καθόλου καλός χαρακτήρας), έχω όμως ακόμα τον πολικό αρκούδο.

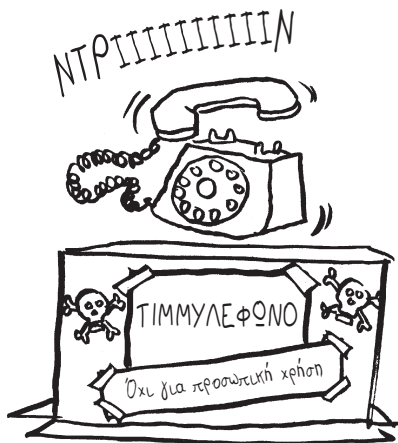
Αρχικά, ο Σκέτο έδειξε αρκετά ικανοποιητική επιμέλεια και υπευθυνότητα, οπότε συμφώνησα

να τον κάνω συνεταίρο στο γραφείο μου. Όπως αποδείχτηκε, η επιμέλεια και η υπευθυνότητα ήταν στάχτη στα μάτια. Τα κάνουν αυτά οι πολικές αρκούδες. Και δε θέλω να ανοίξω κουβέντα γι' αυτό. Δε θέλω επίσης να σχολιάσω την αλλαγή που συμφώνησα να κάνω στο όνομα της επιχείρησης, η οποία τώρα εμφανίζεται ως εξής στον Χρυσό Οδηγό:

ΣΚΕΤΟ ΦΙΑΣΚΟ, ΕΠΕ

(ΔΕ ΘΑ ΤΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΒΑΘΑΣΣΑ,
ΜΗΝ ΚΟΙΤΑΤΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ)

Και τώρα πρέπει να πηγαίνω.
Γιατί χτυπάει το Τημυλέφωνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

2

Τα γλυκά κάναν' ωτερά

Το τηλεφώνημα είναι από τον Γκούναρ. Συμμαθητής, γείτονας, και τώρα ένας ακόμα που έχει χάσει τα γλυκά του από τα κεράσματα του Χάλογουιν. Μου έρχονται πολλές υποθέσεις για γλυκά. Δεν είναι από αυτές που γίνονται πρωτοσέλιδα, αλλά πληρώνουν τοις μετρητοίς. Οπότε Ξυπνάω τον συνεταιίρο μου και σαλτάρω στο Φιασκοκίνητο.

Να πω δυο λόγια για το Φιασκοκίνητο. Δεν το λένε Φιασκοκίνητο στην πραγματικότητα. Το λένε

Segway. [Είναι σαν μεγάλο πατινι με μοτέρ]. Και ανήκει στη μητέρα μου. Το κέρδισε σε μια λοταρία. Και έχει βάλει ορισμένους περιορισμούς όσον αφορά το πότε και πώς μπορώ να το χρησιμοποιώ εγώ.

Εμένα αυτό μου φάνηκε μάλλον ασαφές. Οπότε το χρησιμοποιώ. Μέχρι στιγμής, δεν έχει φέρει αντιρρήσεις. Κυρίως, επειδή δεν το ξέρει.

Εδώ πρέπει να αναφέρω μια από τις θεμελιώδεις αρχές της Σκέτο Φιάσκο ΕΠΕ, την οποία έχω απαθανάτισει στη σόλα του αριστερού μου παπουτσιού.

Το μόνο παράπονο που έχω για το Φιασκοκίνητο είναι η ταχύτητά του. Όταν το παίρνω για να πάω κάπου, ενώ ο Σκέτο πηγαίνει με τα πόδια, εκείνος φτάνει πρώτος. Πράγμα που δε θα πείραζε και τόσο, αν δεν ήξερα ότι, μέχρι να φτάσω εγώ, ο Σκέτο το ρίχνει στον ύπνο.

ΠΑΤ ΠΑΤ ΠΑΤ

Οπότε δε μου έκανε εντύπωση που, όταν έφτασα στο σπίτι του Γκούναρ, ο Σκέτο ήταν ήδη εκεί και έκανε κάτι που κάνει συχνά, όταν φτάνει πριν από μένα σε κάποιο σπίτι. Πριν εξηγήσω τι, θα ήθελα να πω αυτό: η πρώτη εντύπωση είναι πολύ σημαντική στη δουλειά του ντετέκτιβ. Ο πελάτης πρέπει να ξέρει με την πρώτη ματιά ότι ο ντετέκτιβ που έχει προσλάβει είναι (α) επαγγελματίας, (β) τζέντλεμαν, και (γ) εχέμυθος.

Όλα αυτά υπονομεύονται, όταν η πρώτη εντύπωση που έχει ο πελάτης για τον ντετέκτιβ του είναι αυτή:

ΧΛΑΠ ΧΛΑΠ ΧΛΑΠ

Έχω καταστιάσει τόσες φορές τον Σκέτο, για να μην τρώει σκουπίδια από τους κάδους των πελατών, που πιστεύω πλέον ότι σαμποτάρει σκόπιμα το γραφείο.

Ευτυχώς για εμένα, την ώρα που χτυπάω την πόρτα του Γκούναρ, ο Σκέτο έχει ήδη φάει ό,τι

φαγώσιμο υπήρχε στους κάδους και είναι έτοιμος να πάρει θέση δίπλα μου, μπροστά στην είσοδο του σπιτιού.

Ο Γκούναρ ανοίγει και μας οδηγεί στον τόπο του εγκλήματος. Δείχνει ένα άδειο τραπέζι δίπλα στο κρεβάτι του. «Εκεί πέρα ήταν η πλαστική κολοκύθα μου, γεμάτη γλυκά» λέει δείχνοντας το τραπέζι. «Τώρα έχει εξαφανιστεί».

Κοιτάζω το τραπέζι. Κρίνοντας από τον κενό χώρο στην επιφάνειά του, συμπεραίνω ότι η κολοκύθα έχει εξαφανιστεί.

Εκείνος αρχίζει να αραδιάζει τα γλυκά που είχε μέσα στην κολοκύθα. «Δύο Mars, μία Twix, εφτά 3 Musketeers, πέντε Kit Kat, έντεκα Almond Joy, πέντε Snickers, μία Abba Zabba και οχτώ σοκολατένιες καρδούλες».

Ο Γκούναρ γυρίζει και με κοιτάζει.

«Τα γράφεις αυτά που σου λέω;»

«Ε βέβαια τα γράφω».

«As ξεκινήσουμε από τα βασικά» λέω στον πελάτη. «As πούμε, την πληρωμή μου. Δέχομαι μετρητά, επιταγές και πιστωτικές». Πιστωτικές δε δέχομαι στην πραγματικότητα, αλλά έτσι ακούγεται πιο επαγγελματικό, οπότε το λέω.

«Πόσο θα κοστίσει;» ρωτάει ο πελάτης.

«Τέσσερα δολάρια τη μέρα, συν τα έξτρα».

«Ποια έξτρα;» ρωτάει ο Γκούναρ.

«Κοτομπουκιές για τον μεγάλο από δω» λέω δείχνοντας τον Σκέτο. Ο Σκέτο μουγκρίζει, πράγμα που τον κάνει να φαίνεται τρομακτικός, μέχρι που πέφτει προς τα πίσω και διαλύει το γραφείο του Γκούναρ.

Αυτό, βέβαια, θα αφαιρεθεί από τις κοτομπουκιές του. Λέω στον Γκούναρ ότι υπολογίζω να χρειαστούν έξι εβδομάδες ερευνών. Πολλοί μάρτυρες. Πιθανόν κάποια αεροπορικά ταξίδια.

«Δε χρειάζομαι συνοδεία, Ξέρω τον δρόμο» του λέω.

Καθώς προχωράω στον διάδρομο, περνάω μπροστά από το δωμάτιο του Γκέμπι, του αδερφού του. Ο Γκέμπι κάθεται στο κρεβάτι του τριγυρισμένος από περιτυλιγμένα γλυκών. Το μούτρο του είναι πασαλεμμένο με σοκολάτες και στο πάτωμα βρίσκεται μια άδεια πλαστική κολοκύθα.

Επειδή έχω πάντα τα μάτια μου δεκατέσσερα για να εντοπίζω στοιχεία, κάνω μια σημαντική καταχώριση στο σημειωματάριο ερευνών.

